

Fragment uit Tiemen Hiemstra, W., Das Mag, 2023.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.

De avond dat we thuiskwamen na het kamp zaten we lang op MSN te chatten – een gesprek waarin bijna elke zin eindigde met ‘:p’ of ‘xD’. We spraken af elkaar de volgende ochtend om acht uur bij het rood-wit gestreepte paaltje aan het begin van de dijk te treffen. Ik zou Yelle en Anash laten zitten en W. zijn fietsgroepje.

Het was anders wakker worden die ochtend. Douchen, theezetten, boterhammen smeren, het kostte me amper moeite. Voor de spiegel probeerde ik een nieuw kapsel uit. Met een kam trok ik mijn haar naar achter, maar daarvan ging het bol staan. Ik liet het bij het oude, sprong op mijn fiets en snelde naar de brug. Ik was er niet helemaal gerust op. Wat als we ons vergist hadden? Wat als we nu geen woord meer tegen elkaar te zeggen hadden?

W. stond nog niet bij het paaltje. Na vijf minuten ontwaarde ik hem tussen een groep fietsers die mijn

kant op kwam. Hij stak zijn neus vooruit en haalde een bejaard koppel in. Hij zag mij, rechte zijn rug en zwaaide uitbundig. Ik zwaaide terug en voelde hoe een lach vanuit mijn buik omhoogvloog en openklapte op mijn gezicht.

Het was de eerste van de minstens 1400 keer dat we over de dijk zijn gefietst. Wat was dat met de dijk? Er kwam geen einde aan. Op een flauwe bocht na was hij kaarsrecht en met perfecte regelmaat waren er aan weerszijden knotwilgen geplant. Aan de ene kant raasde de A28, aan de andere kant liep het Noord-Willemskanaal. Punten waaraan je de afgelegde afstand kon aflezen waren er niet. Je kwam niet vooruit. Tot zich plots links een pad aandienende dat een klein tunneltje in dook, waarna je via de Vondellaan Haren binnenreed. W. en ik bedachten eens dat dit de perfecte metafoor is voor de tijd. Je ziet jezelf niet ouder worden. Op een dag ben je ineens zestien, op een dag ben je ineens dertig, op een dag ben je ineens tachtig. Op een dag fiets je niet meer over de dijk.

Waar hadden W. en ik het over als we daar fietsen? We waren allebei geen ochtendmensen, dus op de heenweg zeiden we niet veel tegen elkaar. Op de terugweg praatten we honderduit. Voetbal, de oorlog in Afghanistan, uitgaan, of er iets is wat je kan doen tegen aften, de nieuwe *South Park*-aflevering. We waren goed in samen fantaseren. Een van ons begon met: 'Stel je voor dat...' De ander zag het voor zich, voegde het volgende element toe en voor

we het wisten waren we een halfuur bezig over een universum waarin jaloezie een positieve emotie is en iedereen zijn leven erop inricht om zoveel mogelijk jaloezie te ervaren. Een onderwerp dat veel terugkwam was de snelweg waar we langs reden. Er was iets aan het voortdenderende verkeer dat ons allebei fascineerde. Hoe kon het debiet aan blikken dozen zo constant zijn terwijl dat afhing van de individuele keuze van mensen om daar te rijden? 'Het moet zoiets zijn als een mierenkolonie,' opperde W. 'Dat wij als mensenkolonie ook regels volgen die niemand begrijpt of heeft bedacht.' Maar waar bevinden deze regels zich dan? Hoe ontstaan ze? Zijn ze te achterhalen? We kwamen er niet uit.

We wachtten elke ochtend tot vijf over acht bij het rood-witte paaltje, als de ander dan nergens te zien was vertrokken we alleen. Wanneer we allebei te vroeg waren, namen we de dijk die rechts van het kanaal liep. Deze had meer bochten en voerde door een klein natuurgebied met een molen, bruggetjes, een sluis en een weiland met vijf Schotse hooglanders. Als we deze route namen, fietsten we lang niet zo snel als op de linker dijk en dan kwamen we vaak te laat op school. We staken onze duimen op naar de koeien en stopten soms bij een bankje om te roken.

In het vijfde jaar van de middelbare school, ik vermoed ergens in de lente, het was in ieder geval mooi weer, is het eens voorgevallen dat ik na tien minuten vergeefs bij het paaltje op W. te hebben gewacht

de linker dijk nam en tegen het einde daarvan aan de overkant van het kanaal W. op zijn dooie gemak zag fietsen. Ik riep zijn naam. Verbaasd draaide hij zijn hoofd in mijn richting. Ik ging op mijn trappers staan, sprintte naar de brug waar W. moest oversteken en wachtte daar op hem.

‘We moeten een beetje opschieten,’ spoorde ik hem aan. ‘De bel gaat over vijf minuten.’

‘Sprint jij maar, ik kom wel te laat,’ zei hij onverschillig.

‘Kan je nog een keer te laat komen?’

‘Dat kan zeker, ik moet dan wel nablijven als je dat bedoelt.’

‘Dan blijf ik ook wel na.’

‘Mij best.’

‘Had je rust nodig dat je het rechter dijkje genomen hebt?’

‘Gast, je klinkt als een zielige eend. Ik had zin om alleen te fietsen, dat is alles.’

‘Beetje aso dat je mij daardoor laat wachten.’

‘Dat kan toch gewoon gebeuren, doe niet zo drastisch.’

‘Drastisch?’

‘Dramatisch bedoel ik.’

‘Dramatisch en drastisch zijn niet hetzelfde.’

‘Dat weet ik. Daarom verbeter ik mezelf ook.’

Ik moest de neiging onderdrukken om hem van zijn fiets te duwen. Waarschijnlijk overwoog hij hetzelfde. Eenmaal binnen namen we allebei een rood briefje aan van de absentiecoördinator en in de les kozen we

de tafeltjes die zo ver mogelijk van elkaar af stonden. Pas toen we bij het nablijven in een aantal lokalen de stoelen op de tafels moesten zetten spraken we weer met elkaar. W. vertelde dat hij de afgelopen nacht was uit geweest met Daan, een jongen uit zijn voetbalteam. Voor zover ik wist was W. nog nooit door-deweeks uit geweest. Ik stoorde me aan mijn eigen achterdocht en probeerde niet te veel door te vragen. Toen we in het laatste lokaal alle stoelen op de tafels hadden gezet liep W. naar het bord. Met een stomp krijtje tekende hij een net herkenbaar Nijntje op het bord. Eronder schreef hij: Nijntje <3 Satan. We grinnikten beiden flauwtjes. Hij klopte het krijt van zijn handen en zei: 'Ik heb gisteren xtc genomen'.

Ik schrok. Net als W. blowde ik weleens, maar xtc had ik nog niet durven nemen.

'En hoe was dat?' vroeg ik met een geforceerde grijns.

'Heel chill eigenlijk,' zei W. 'Alles komt super-intens binnen. De muziek, de lichten. En je hebt vrede met alles, niets in je leven is nog een probleem. En plassen, dat was gek, joh. Het tintelde over heel mijn lichaam, het had iets heiligs, heel bizar. Alleen vandaag is wat moeilijker. De dip. Daar had Daan mij al voor gewaarschuwd.'

'Vet. Dat klinkt niet verkeerd.'

'Ik weet niet of ik het nog eens ga doen, maar vet was het zeker.'

Een tijdlang bleef het stil in het lokaal. De zon hing al laag en kiepte zijn laatste restjes licht naar

binnen. Ik stelde voor om het nablijven te laten voor wat het was. De conciërge mocht ons graag en zou wel een vinkje achter onze namen zetten. W. stemde in. Even leek hij nog te overwegen Nijntje uit te vegen, maar hij liet het zitten.

Bij W. thuis aten we zoals zo vaak hotdogs op kaiserbroodjes – ik met een grote hoeveelheid ketchup, hij met een likje ketchup en een likje mosterd – en speelden we *Fifa*. Wanneer W. zijn hoofd naar voren stak om zich beter te concentreren bekeek ik zijn gezicht van opzij om te zien of er iets anders was door de drugs. Ik vond niets, al wist ik ook niet goed waarnaar ik moest zoeken.

De maanden die daarop volgden nam W. met enige regelmaat MDMA bij het uitgaan. Ik werd meestal van tevoren ingelicht en besloot dan thuis te blijven. Soms baalde ik ervan dat W. een parallel spoor bewandelde, maar tegelijkertijd leek het weinig te veranderen aan onze momenten samen.